

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

4 юли 2019 година*

„Преюдициално запитване — Свободно предоставяне на услуги — Директива 2010/13/ЕС — Аудиовизуални медийни услуги — Телевизионно излъчване — Член 3, параграфи 1 и 2 — Свобода на приемането и препредаването — Подбуждане към ненавист, основана на националност — Мерки, вземани от приемащата държава членка — Временно задължение за доставчиците на медийни услуги и другите лица, които доставят услуги за излъчване в интернет на телевизионни канали или програми, да не излъчват или да не препредават определен телевизионен канал на територията на тази държава членка, освен като част от платени пакети“

По дело C-622/17

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Vilniaus apygardos administracinis teismas (Окръжен административен съд Вилнюс, Литва) с акт от 26 октомври 2017 г., постъпил в Съда на 3 ноември 2017 г., в рамките на производство по дело

Baltic Media Alliance Ltd

срещу

Lietuvos radijo ir televizijos komisija,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: Ал. Арабаджиев, председател на състава, К. Lenaerts, председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия във втори състав, Т. von Danwitz, С. Vajda (докладчик) и Р. G. Xuereb, съдии,

генерален адвокат: Н. Saugmandsgaard Øe,

секретар: М. Aleksejev, началник-отдел,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 28 ноември 2018 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Baltic Media Alliance Ltd, от R. Audzevičius, advokatas, и от Н. Stelmokaitis,
- за Lietuvos radijo ir televizijos komisija, от А. Iškauskas и J. Nikė, advokatai,
- за литовското правителство, от К. Juodelytė, R. Dzikovič и D. Kriauciūnas, в качеството на представители,

* Език на производството: литовски.

– за Европейската комисия, от A. Steiblytė, G. Braun и S. L. Kalėda, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 28 февруари 2019 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2010/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 10 март 2010 година за координирането на някои разпоредби, установени в закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до предоставянето на аудиовизуални медийни услуги (Директива за аудиовизуалните медийни услуги) (ОВ L 95, 2010 г., стр. 1).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Baltic Media Alliance Ltd (наричано по-нататък „ВМА“) и Lietuvos radijo ir televizijos komisija (Литовска комисия за радио и телевизия, Литва) (наричана по-нататък „CLRT“) по повод на решение на този орган от 18 май 2016 г. (наричано по-нататък „решението от 18 май 2016 г.“), с което доставчиците на медийни услуги, които извършват дейност на литовска територия, и другите лица, които доставят на литовските потребители услуги за излъчване в интернет на телевизионни канали или програми, са задължени да не излъчват или да не препредават канала NTV Mir Lithuania на литовска територия в продължение на 12 месеца след влизането в сила на това решение, освен като част от платени пакети.

Правна уредба

Европейската конвенция за трансгранична телевизия

- 3 Член 4 от Европейската конвенция за трансгранична телевизия, подписана в Страсбург на 5 май 1989 г., е озаглавен „Свобода на приемане и препредаване“ и гласи:

„Страните осигуряват свободата на изразяване и информация съгласно чл. 10 от [Европейската конвенция] за защита [на] правата на човека и основните свободи [подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.], гарантират свободата на приемане и не ограничават препредаването на своя територия на програмни емисии, които са в съответствие с разпоредбите на тази конвенция“.

Правото на Съюза

Директива 89/552/ЕИО

- 4 Четвърто, девето, десето и петнадесето съображение от Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 година относно координирането на някои разпоредби, формуирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (ОВ L 298, 1989 г., стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 215), гласят:

„като има предвид, че Съветът на Европа е приел Европейската конвенция за трансгранична телевизия;

[...]

като има предвид, че законите, подзаконовите и административните мерки в държавите членки относно дейността на телевизионните разпространители и кабелните оператори съдържат различия, някои от които могат да попречат на свободното движение на телевизионни програми в рамките на Общността и могат да накърнят конкуренцията в общия пазар;

като има предвид, че всякакви подобни ограничения на свободата да бъдат предавани телевизионни програмни емисии в рамките на Общността трябва според Договора да бъдат отменени;

[...]

като има предвид, че изискването държавата членка, от която произлиза първоначалното излъчване, да се увери, че телевизионните програми са в съответствие с националното законодателство след координиране с настоящата директива, е достатъчно според правото на Общността, за да се осигури свободно движение на телевизионни програми без последващ контрол на същото основание в приемащата държава членка; като има предвид, обаче, че в изключителни случаи и при особени условия приемащата държава членка може временно да преустанови препредаването на телевизионни програми“.

- 5 Член 2, параграф 2 от посочената директива гласи:

„Държавите членки осигуряват свободата на приемане и не ограничават препредаването на тяхна територия на телевизионни програмни емисии от други държави членки поради причини, попадащи в областите, координирани чрез настоящата директива. Държавите членки могат временно да спрат препредаването на телевизионни програмни емисии, ако са налице следните условия:

[...]“.

Директива 97/36/ЕО

- 6 Директива 97/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 юни 1997 година за изменение на Директива 89/552 (ОВ L 202, 1997 г., стр. 60; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 232) заменя член 2 от Директива 89/552 с нов текст и добавя нов член 2а в Директива 89/552, като параграфи 1 и 2 от него гласят:

„1. Държавите членки осигуряват свобода на приемането и не ограничават препредаването на телевизионни предавания на тяхна територия от други държави членки, на основания, които попадат в областите, координирани от настоящата директива.

2. Държавите членки могат временно да се ползват от дерогация от параграф 1, ако са изпълнени следните условия:

[...]“.

Директива 2010/13

- 7 Директива 2010/13 кодифицира и заменя Директива 89/552, изменена с Директива 2007/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2007 г. (ОВ L 332, 2007 г., стр. 27). Съображения 1, 4, 5, 8, 26, 35, 36, 41, 43, 54 и 104 от Директива 2010/13 гласят:

„(1) Директива 89/552[...] е била неколкократно и съществено изменяна [...]. С оглед постигане на яснота и рационалност посочената директива следва да бъде кодифицирана.

[...]

(4) Във връзка с новите технологии, свързани с предаването на аудиовизуалните медийни услуги, регулаторната рамка, отнасяща се до упражняването на телевизионна дейност следва да вземе предвид въздействието на структурните изменения, разпространението на информационните и комуникационни технологии („ИКТ“) и технологичното развитие на бизнес моделите, по-специално финансирането на търговско телевизионно излъчване, и следва да гарантира оптимални условия за конкурентоспособност и правна сигурност за европейските информационни технологии, медийни индустрии и услуги, както и зачитане на културното и езиковото многообразие.

(5) Аудиовизуалните медийни услуги са повече такива в областта на културата, отколкото икономически. Тяхното нарастващо значение за обществата, демокрацията — по-специално чрез гарантиране на свободата на информацията, многообразието на мненията и медийния плурализъм, образованието и културата е основание за прилагането на специфични правила към тези услуги.

[...]

(8) Съществено е държавите членки да осигурят защита срещу всякакви действия, които могат да се окажат вредни за свободата на движение и търговия с телевизионни предавания или които могат да спомогнат за заемането на монополно положение, което би довело до ограничаване на плурализма и свободата на телевизионна информация и на информационния сектор като цяло.

[...]

(26) За целите на настоящата директива определението за доставчик на медийни услуги следва да изключва физически или юридически лица, които само излъчват предавания, за които редакционна отговорност носят трети страни.

[...]

(35) Определянето на поредица от практически критерии е предназначено да установи посредством изчерпателна процедура, че само една държава членка има юрисдикцията над доставчик на медийни услуги във връзка с предоставянето на услугите, до които се отнася настоящата директива. Въпреки това, като се вземе предвид съдебната практика на Съда [...] и за да се избегнат случаите, в които съществува липса на юрисдикция, подходящо е да се постави критерият за установяване по смисъла на членове 49—55 [ДФЕС] като решаващ критерий, който определя юрисдикцията на държава членка.

(36) Изискването държавата членка по произход да се увери, че телевизионните излъчвания са в съответствие с националното законодателство след координиране с настоящата директива, е достатъчно според правото на Съюза, за да се осигури свободно движение на телевизионни излъчвания без последващ контрол на същото основание в приемащата

държава членка. Обаче, в изключителни случаи и при особени условия приемащата държава членка може временно да преустанови препредаването на телевизионни излъчвания.

[...]

- (41) Държавите членки следва да могат да прилагат по-подробни или по-строги правила в областите, координирани от настоящата директива по отношение на доставчиците на медийни услуги под тяхна юрисдикция, като същевременно гарантират, че тези правила са съгласувани с общите принципи на правото на Съюза. В случаи когато телевизионен оператор под юрисдикцията на една държава членка предоставя телевизионно излъчване, изцяло или предимно насочено към територията на друга държава членка, предвиждането на изискване към държавите членки за взаимно сътрудничество, а в случай на заобикалянето на това изискване, кодифициране на практиката на Съда [...], съчетано с по-ефикасна процедура, би било подходящо разрешение, което взема предвид опасенията на държавата членка, без да се поставя под съмнение надлежното прилагане на принципа на страната на произход. Понятието „правила в обществен интерес“ е развито в практиката на Съда във връзка с членове 43 и 49 [ЕО] (понастоящем членове 49 и 56 [ДФЕС]) и включва, *inter alia*, правила за защита на потребителите, на непълнолетните лица и на културната политика. Държавата членка, търсеща сътрудничество, следва да гарантира, че въпросните специфични национални правила са обективно необходими, прилагат се по недискриминационен начин и са пропорционални.

[...]

- (43) Съгласно настоящата директива, независимо от прилагането на принципа на страната на произход, държавите членки могат все пак да вземат мерки, ограничаващи свободното предоставяне на телевизионно излъчване, но само при наличието на условията и при спазване на процедурата, предвидени в настоящата директива. Съдът обаче е последователен в становището си, че всяко ограничение на свободата на предоставяне на услуги, както и всяко отклонение от основен принцип на Договора, трябва да бъде тълкувано ограничително [...].

[...]

- (54) Държавите членки са свободни да предприемат всякакви мерки, които те смятат за подходящи с оглед на аудиовизуалните медийни услуги, които произлизат от трети страни, и които не отговарят на условията, определени в член 2, при условие че те са в съответствие с правото на Съюза и международните задължения на Съюза.

[...]

- (104) Тъй като целите на настоящата директива, а именно създаването на пространство без вътрешни граници за аудиовизуалните медийни услуги, като в същото време се осигурява високо равнище на защита на целите от общ интерес, по-специално защитата на непълнолетните лица и човешкото достойнство, както и насърчаването на правата на хората с увреждания, не могат да бъдат постигнати в достатъчна степен от държавите членки, а поради мащаба и последиците на действието могат да бъдат по-добре постигнати на равнището на Съюза, Съюзът може да приеме мерки в съответствие с принципа на субсидиарност, уреден в член 5 [ДЕС] [...].“

- 8 Член 1 от Директива 2010/13 е част от глава I, „Определения“, и параграф 1, букви а) и в)—е) от него гласи:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

а) „аудиовизуална медийна услуга“ означава:

- и) услуга, така както е определена в членове 56 и 57 [ДФЕС], която е в рамките на редакционната отговорност на доставчик на медийни услуги и чиято основна цел е осигуряването на предавания за информиране, забавление или образование на широката общественост чрез електронни комуникационни мрежи по смисъла на член 2, буква а) от Директива 2002/21/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги (Рамкова директива) (ОВ L 108, 2002 г., стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 195)]. Такава аудиовизуална медийна услуга е телевизионно излъчване, както е определено в буква д) от настоящия параграф или аудиовизуална медийна услуга по заявка, както е определена в буква ж) от настоящия параграф;

[...]

[...]

в) „редакционна отговорност“ означава упражняването на ефективен контрол както върху избора на предавания, така и върху тяхната организация, както в хронологичен ред при телевизионни излъчвания, така и в каталог при аудиовизуални медийни услуги по заявка. Редакционната отговорност не включва непременно юридическа отговорност съобразно националното законодателство по отношение на съдържанието на предоставената услуга;

г) „доставчик на медийна услуга“ означава физическото или юридическото лице, което носи редакционна отговорност за избора на аудиовизуалното съдържание на аудиовизуалната медийна услуга и определя начина, по който тя е организирана;

д) „телевизионно излъчване“ (т.е. линейна аудиовизуална медийна услуга) означава аудиовизуална медийна услуга, предоставена от доставчик на медийни услуги за едновременно гледане на предавания въз основата на програмна схема;

е) „телевизионен оператор“ означава доставчик на медийни услуги за телевизионни излъчвания“.

- 9 Член 2, параграфи 1—3 от Директива 2010/13 гласи:

„1. Всяка държава членка гарантира, че всички аудиовизуални медийни услуги, предоставяни от доставчици на аудиовизуални медийни услуги под нейна юрисдикция, спазват правото, приложимо към аудиовизуалните медийни услуги, предназначени за обществеността в тази държава членка.

2. За целите на настоящата директива доставчици на медийни услуги под юрисдикцията на държава членка са някои от следните:

а) тези, установени в тази държава членка в съответствие с параграф 3;

[...]

3. По смисъла на настоящата директива, доставчик на медийни услуги се счита за установен в дадена държава членка в следните случаи:

- а) седалището на доставчика на медийни услуги е в тази държава членка и редакционните решения за аудиовизуалните медийни услуги се вземат в тази държава членка;
- б) ако седалището на доставчик на медийни услуги е в една държава членка, но редакционните решения за аудиовизуалните медийни услуги се вземат в друга държава членка, той се смята за установен в държавата членка, където оперира значителна част от работната сила, заета в извършването на дейността по предоставяне на аудиовизуалните медийни услуги. Ако значителна част от работната сила, заета с извършването на дейността по предоставяне на аудиовизуалните медийни услуги, оперира във всяка една от тези държави членки, доставчикът на медийни услуги се счита установен в държавата членка, където е седалището му. Ако значителна част от работната сила, заета в извършването на дейността по предоставяне на аудиовизуалните медийни услуги, оперира извън която и да е от тези държави членки, доставчикът на медийни услуги се счита установен в държавата членка, където първоначално е започнал своята дейност в съответствие с правото на въпросната държава членка, при условие че поддържа стабилна и ефективна връзка с икономиката на въпросната държава членка;
- в) ако седалището на доставчик на медийни услуги е в дадена държава членка, но решенията за аудиовизуалните медийни услуги се вземат в трета страна или обратно, той се смята за установен във въпросната държава членка, при условие че значителна част от работната сила, заета в извършването на дейността по предоставяне на аудиовизуални медийни услуги, оперира в тази държава членка“.

10 Член 3, параграфи 1 и 2 от тази директива гласи:

„1. Държавите членки гарантират свобода на приемането и не ограничават препредаването на тяхна територия на аудиовизуални медийни услуги от други държави членки на основания, които попадат в областите, координирани от настоящата директива.

2. По отношение на телевизионното излъчване държавите членки могат временно да се ползват от дерогация от параграф 1, ако са изпълнени следните условия:

- а) телевизионно излъчване, идващо от друга държава членка, открито, сериозно и тежко нарушава член 27, параграф 1 или 2 и/или член 6;
- б) през предшестващите 12 месеца телевизионният оператор е нарушил разпоредбата/ите, посочена/и в буква а), най-малко в два предишни случая;
- в) съответната държава членка е уведомила писмено телевизионния оператор и Комисията за твърдените нарушения и за мерките, които възнамерява да предприеме, ако подобно нарушение възникне отново;
- г) консултациите с излъчващата държава членка и Комисията не са довели до приемливо уреждане в рамките на 15 дни от уведомлението, предвидено в буква в), а твърдяното нарушение продължава.

Комисията в срок от два месеца след уведомяването за взетите мерки от държавата членка, взема решение относно това дали мерките са съвместими с правото на Съюза. Ако тя реши, че не са, от държавата членка ще се изисква спешно да прекрати съответните мерки“.

11 Член 4, параграфи 2—5 от посочената директива предвижда:

„2. В случаите когато дадена държава членка:

- а) е упражнила свободата си по силата на параграф 1 да приеме по-подробни или по-строги правила от общ обществен интерес; и
- б) прецени, че оператор под юрисдикцията на друга държава членка предоставя телевизионно излъчване, изцяло или предимно насочено към нейната територия;

тя може да установи контакт с държавата членка, която има юрисдикция над него, с оглед постигането на взаимно удовлетворяващо решение на всички поставени въпроси. При получаването на обоснована молба от първата държава членка притежаващата юрисдикция държава членка изисква от телевизионния оператор да спазва въпросните правила от общ обществен интерес. Притежаващата юрисдикция държава членка уведомява другата държава членка за резултатите, получени след отправяне на искането, в двумесечен срок. Всяка от двете държави членки може да покани контактния комитет, създаден по силата на член 29, да разгледа случая.

3. Първата държава членка може да приеме необходимите мерки срещу въпросния оператор, когато прецени, че:

- а) резултатите, постигнати чрез прилагането на параграф 2, не са удовлетворителни; както и
- б) въпросният телевизионен оператор се е установил в притежаващата юрисдикция държава членка, за да избегне по-строгите правила в областите, координирани от настоящата директива, които биха били приложими спрямо него при установяване в първата държава членка.

Такива мерки са обективно необходими, прилагат се по недискриминационен начин и са пропорционални на преследваните от тях цели.

4. Дадена държава членка може да предприеме мерки в съответствие с параграф 3 само ако са изпълнени следните условия:

- а) тя е уведомила Комисията и държавата членка, в която се е установил телевизионният оператор, за намерението си да предприеме такива мерки, като посочи мотивите, на които се основава нейната преценка, и
- б) Комисията е решила, че мерките са съвместими с правото на Съюза и, по-специално, че преценката на държавата членка, предприемаща тези мерки по силата на параграфи 2 и 3, е добре обоснована.

5. Комисията решава в тримесечен срок след нотификацията по параграф 4, буква а). Ако Комисията реши, че мерките са несъвместими с правото на Съюза, въпросната държава членка се въздържа от предприемането на предложените мерки“.

12 Член 6 от същата директива гласи:

„Държавите членки гарантират по подходящ начин, че аудиовизуалните медийни услуги, осигурени от доставчици на медийни услуги под тяхна юрисдикция, не съдържат никакво подбуждане към ненавист, основана на раса, пол, религия или националност“.

Литовското право

- 13 Член 19, параграф 1, точка 3 от Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymas (Закон на Република Литва за информирането на обществеността) от 2 юли 2006 г. (Žin., 2006, № 82-3254), в приложимата му в главното производство редакция (наричан по-нататък „Законът за информирането на обществеността“), транспонира член 6 от Директива 2010/13 и предвижда:

„Забранява се разпространяването в медиите на информация:

[...]

- 3) която съставлява военна пропаганда, подбужда към война, ненавист, подигравка или презрение или към дискриминация, насилие или физическа разправа срещу група лица или отделно лице от тази група на основание възраст, пол, сексуална ориентация, етническа принадлежност, раса, националност, гражданство, език, произход, социално положение, вяра, убеждения, възгледи или религия [...]“.

- 14 Член 33, параграфи 11 и 12 от този закон предвижда:

„11. Операторите, които препредават телевизионни канали, и другите лица, които доставят на литовските потребители услуги за излъчване в интернет на телевизионни канали и/или програми в пакети от препредавани и/или излъчвани в интернет телевизионни програми, трябва да спазват приетите от [CLRT] правила за определяне на съдържанието на пакетите и да гарантират правото на потребителите на безпристрастна информация, многообразие на мнения, култури и езици, както и подходяща закрила на ненавършилите пълнолетие лица срещу вредното въздействие на публичната информация. Първите дванадесет месеца след приемането на решението, посочено в параграф 12, точка 1 от настоящия член, телевизионните канали, по които се разпространява забранена с член 19, параграф 1, точка 3 от [този закон] информация, могат да се препредават и/или излъчват в интернет само в платени пакети, като се забранява да се субсидират или подпомагат тези пакети или да им се предоставят каквито и да било предимства, а цената им не може да бъде по-ниска от разходите на доставчика на услугата за придобиване, препредаване и/или излъчване в интернет на включените в тези пакети канали.

12. При установен случай на оповестяване, предаване и разгласяване на забранена информация по член 19, параграф 1, точки 1, 2 и 3 от [този закон] по телевизионен канал или в програми на телевизионен канал, който се препредава и/или излъчва в интернет от територията на държава — членки на Европейския съюз, държави от Европейското икономическо пространство или други европейски държави, които са ратифицирали [Европейската конвенция за трансгранична телевизия], [CLRT]:

- 1) приема решение съответният канал да се излъчва само като част от платени пакети и уведомява за това телевизионните оператори и другите лица, които доставят на литовските потребители услуги за излъчване в интернет на телевизионни канали и/или програми;
- 2) незабавно предприема мерки по член 34¹ от този закон с цел да гарантира съответствие на излъчването на телевизионни канали и/или програми с изискванията на този закон.

[...]“.

- 15 Член 34¹, параграфи 1 и 3 от Закона за информирането на обществеността транспонира член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2010/13. Член 34¹, параграф 1 от този закон гласи, че Литва гарантира свободата на приемане на аудиовизуални медийни услуги, предоставяни по-специално от територията на държавите членки. Член 34¹, параграф 3 от същия закон

предвижда, че свободното приемане на такива услуги може да бъде „временно преустановено“, когато са изпълнени четири условия, отговарящи на тези по член 3, параграф 2 от Директива 2010/13.

- 16 От акта за преюдициално запитване следва, че основен пакет означава съвкупност от телевизионни канали, които са подбрани от телевизионен оператор или друго лице, което доставя на потребителите услуги за излъчване на телевизионни канали или програми в интернет, и се предлагат заедно на потребителите срещу твърдо заплащане. Платен пакет е съвкупност от телевизионни канали, излъчвани за потребителите срещу допълнително заплащане, което не е част от цената на основния пакет.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 17 ВМА е регистрирано в Обединеното кралство дружество, което притежава лиценз от Office of Communications (Служба по съобщенията, Обединеното кралство) да излъчва телевизионния канал NTV Mir Lithuania.
- 18 На основание член 33, параграф 11 и параграф 12, точка 1 от Закона за информирането на обществеността CLRT приема решението от 18 май 2016 г. То е мотивирано с факта, че на 15 април 2016 г. каналът NTV Mir Lithuania излъчва предаването „Yrpatingas įvykis. Turimas“ („Специално събитие — разследване“), което е съдържало забранена с член 19, параграф 1, точка 3 от този закон информация, подбуждаща към ненавист заради националността.
- 19 На 22 юни 2016 г. CLRT приема ново решение, с което изменя решението от 18 май 2016 г. Този орган отменя задължението за излъчване на канала NTV Mir Lithuania само като част от платени пакети и решава да започне процедура за временно преустановяване на излъчването на канала на основание член 34¹, параграф 3 от Закона за информирането на обществеността. Във връзка с това органът уведомява ВМА за нарушението, което е установил в решението от 18 май 2016 г., както и за мерките, които възнамерява да предприеме в случай на повторно нарушение. CLRT уведомява и Службата по съобщенията за въпросното нарушение.
- 20 В същия ден ВМА подава жалба до Vilniaus apygardos administracinis teismas (Окръжен административен съд Вилнюс, Литва), като иска да се отмени решението от 18 май 2016 г. В жалбата си ВМА в частност изтъква, че това решение е издадено в нарушение на член 3, параграф 2 от Директива 2010/13 и ограничава препредаването на телевизионен канал от държава членка. Затова основанията, с които е въведено ограничението, и процедурата, по която е издадено решението, трябва да са в съответствие с тази разпоредба. Те обаче не са.
- 21 При тези обстоятелства Vilniaus apygardos administracinis teismas (Окръжен административен съд Вилнюс) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Приложим ли е член 3, параграфи 1 и 2 от [Директива 2010/13] само в случаите, когато приемащата държава членка възнамерява да преустанови излъчването и/или препредаването на телевизионни програми, или е приложим и в случаите, когато приемащата държава членка предприема и други мерки с цел да ограничи по друг начин свободното приемане и препредаване на аудиовизуални медийни услуги?
- 2) Трябва ли съображение 8 и член 3, параграфи 1 и 2 от [Директива 2010/13] да се тълкуват в смисъл, че не допускат приемащата държава членка — ако установи, че по телевизионен канал, препредаван и/или излъчван в интернет от територията на държава — членка на Европейския съюз, е оповестена, предадена и разгласена информация по член 6 от Директива 2010/13 — да приеме, без да са изпълнени условията по член 3, параграф 2 от посочената директива, решение като предвиденото в член 33, параграф 11 и параграф 12, точка 1 от

[Закона за информирането на обществеността], тоест да наложи на излъчващите оператори, осъществяващи дейността си на територията на приемащата държава, и на другите лица, които доставят услуги за излъчване на телевизионни програми в интернет, временно задължение да излъчват и/или да препредават в интернет въпросния канал само в пакети от телевизионни програми, разпространявани срещу допълнително заплащане?“.

По преюдициалните въпроси

По допустимостта

- 22 CLRT и литовското правителство поддържат, че преюдициалното запитване е недопустимо.
- 23 На първо място, те изтъкват, че отправените въпроси са хипотетични. В същия ден, в който ВМА сезира запитващата юрисдикция, CLRT изменила решението си от 18 май 2016 г., като отменила задължението за излъчване на канала NTV Mir Lithuania само като част от платени пакети и започнала процедура за преустановяване в съответствие с член 3, параграф 2 от Директива 2010/13, а с това предметът на спора в главното производство отпаднал, доколкото ВМА вече нямало интерес да иска да се установи по съдебен ред незаконосъобразността на посоченото решение.
- 24 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика установеното с член 267 ДФЕС производство е инструмент за сътрудничество между Съда и националните юрисдикции, чрез който Съдът им предоставя насоките за тълкуване на правото на Съюза, които са им необходими за решаването на висиящия пред тях спор (вж. по-специално решение от 6 септември 2016 г., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, т. 18).
- 25 От същата съдебна практика следва, че само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално решение, за да може да се произнесе, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно, щом поставените въпроси се отнасят до тълкуването на норма от правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (решение от 10 декември 2018 г., Wightman и др., C-621/18, EU:C:2018:999, т. 26 и цитираната съдебна практика).
- 26 Оттук следва, че въпросите относно правото на Съюза се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция преюдициално запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на норма от правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решение от 10 декември 2018 г., Wightman и др., C-621/18, EU:C:2018:999, т. 27 и цитираната съдебна практика).
- 27 Освен това следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика основанието за отправяне на преюдициално запитване е не формулирането на консултативни становища по общи или хипотетични въпроси, а необходимостта от отговор за ефективното решаване на даден правен спор (решение от 10 декември 2018 г., Wightman и др., C-621/18, EU:C:2018:999, т. 28 и цитираната съдебна практика).

- 28 В настоящия случай в акта за преюдициално запитване се посочва, че въпреки изменението на решението от 18 май 2016 г., с което CLRT отменя оспорваните от ВМА мерки, запитващата юрисдикция ще трябва да се произнесе по въпроса дали с това решение CLRT е нарушила правата на дружеството и дали въпросното решение е било законосъобразно към момента на приемането му.
- 29 В това отношение ВМА изтъква, че решението от 18 май 2016 г. е било в сила от 23 май до 27 юни 2016 г. и през този период е породило неблагоприятни за дружеството последици, а когато го изменя, CLRT не признава незаконосъобразността му и не отстранява вече настъпилите му последици. Освен това ВМА отбелязва, че констатацията за незаконосъобразност на решението от 18 май 2016 г. ще даде възможност в частност да се предотврати рискът от възпроизвеждането на такива незаконосъобразни актове в бъдеще.
- 30 Ето защо е видно, че доколкото отмяната от CLRT на оспорваните от ВМА мерки в момента на подаването на жалбата в главното производство не удовлетворява исканията на това дружество, определено е налице висящ спор пред запитващата юрисдикция.
- 31 При тези условия не може да се приеме за очевидно, че спорът в главното производство е с отпаднал предмет и че затова преюдициалните въпроси нямат никаква връзка с действителността или с предмета на спора или се отнасят до хипотетичен проблем.
- 32 На второ място, литовското правителство изтъква, че мярка като обсъжданата в главното производство, с която се налага задължение за неизлъчване на телевизионен канал в продължение на 12 месеца освен като част от платени пакети, ограничава достъпа до този канал на територията на страната, без обаче да преустановява препредаването на аудиовизуална медийна услуга. Ето защо подобна мярка не попадала в обхвата на член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2010/13, а представлявала самостоятелна мярка, вземана на основание на националното право, като последица от което не било необходимо тълкуване на разпоредбите на тази директива.
- 33 В това отношение следва да се констатира, че този довод няма отношение към допустимостта на преюдициалното запитване, а е свързан със съществуването на спора в главното производство, и по-точно с предмета на първия от преюдициалните въпроси (вж. по аналогия решение от 4 октомври 1991 г., *Society for the Protection of Unborn Children Ireland*, C-159/90, EU:C:1991:378, т. 15).
- 34 По изложените съображения преюдициалното запитване трябва да се приеме за допустимо.

По същество

Предварителни бележки

- 35 На първо място, трябва да се разгледа доводът на CLRT и литовското правителство, че телевизионен канал като обсъждания в главното производство, чиито предавания се продуцират в трета държава, не попада в обхвата на Директива 2010/13 и в този смисъл не би могъл да черпи права от закрепената в Директивата свобода на приемане и препредаване.
- 36 Всъщност литовското правителство твърди, че предаванията на канала NTV Mir Lithuania се продуцират от установено в Русия дружество и че установеното в Обединеното кралство дружество ВМА предлага само услуга по излъчване на канала на литовска територия, без да носи каквато и да е редакционна отговорност за съдържанието му.

- 37 В това отношение следва да се отбележи, че както личи от съображение 35 от нея, Директива 2010/13 определя поредица от практически критерии, въз основа на които се установява коя държава членка има юрисдикция по отношение на даден доставчик на медийни услуги във връзка с предоставянето на услугите, до които се отнася тази директива.
- 38 Съгласно член 2, параграф 2, буква а) от Директива 2010/13 под юрисдикцията на дадена държава членка са доставчиците на медийни услуги по смисъла на член 1, параграф 1, буква г), които се считат за установени в тази държава членка в съответствие с член 2, параграф 3.
- 39 Първо, що се отнася до понятието „доставчик на медийна услуга“, то е дефинирано в член 1, параграф 1, буква г) от Директива 2010/13 като обозначаващо физическото или юридическото лице, което носи редакционна отговорност за избора на аудиовизуалното съдържание на аудиовизуалната медийна услуга и определя начина, по който тя е организирана.
- 40 Понятието „редакционна отговорност“ е дефинирано в член 1, параграф 1, буква в) от Директивата като „упражняването на ефективен контрол както върху избора на предавания, така и върху тяхната организация, както в хронологичен ред при телевизионни излъчвания, така и в каталог при аудиовизуални медийни услуги по заявка“. Именно упражняването на този контрол, което води до вземането на редакционни решения, и произтичащият от това факт, че носи редакционната отговорност, характеризират доставчика на медийна услуга по смисъла на дефиницията в член 1, параграф 1, буква г) от Директивата.
- 41 Ето защо съответното физическо или юридическо лице, установено в държава членка, носи редакторска отговорност по смисъла на член 1, параграф 1, буква в) от Директива 2010/13 за предаванията на излъчван телевизионен канал, ако избира и организира в хронологичен ред предаванията на този канал. В такъв случай то е доставчик на медийна услуга по смисъла на член 1, параграф 1, буква г) от Директивата.
- 42 Обратно, както следва от съображение 26 от Директива 2010/13, определението за доставчик на медийни услуги изключва физически или юридически лица, които само излъчват предавания, за които редакционна отговорност носят трети лица.
- 43 Що се отнася до различните фактори, които следва да се вземат предвид в този контекст, въпреки че може да е белег, че лицето носи редакционната отговорност за предаванията на излъчвания канал, обстоятелството, че съответното лице има издаден лиценз от регулаторния орган на държава членка, не би могло да е решаващо, както отбелязва генералният адвокат в точка 40 от заключението си, тъй като с Директива 2010/13 законодателят на Съюза не е хармонизирал въпросите на издаването на лицензи или административни разрешения за извършването на аудиовизуални медийни услуги. Необходимо е наред с това да се прецени дали съответното лице има властта да взема крайните решения за предлагания аудиовизуален продукт като такъв, което предполага да има на свое разположение достатъчно материални и човешки ресурси, за да може да носи такава отговорност, както отбелязва генералният адвокат в точки 43—45 от заключението си.
- 44 Второ, член 2, параграф 3, букви а)—в) от Директива 2010/13 изброява хипотезите, в които доставчикът на медийни услуги се счита за установен в държава членка и съответно попада в обхвата на тази директива.
- 45 Съгласно член 2, параграф 3, буква а) от Директива 2010/13 доставчик на медийни услуги се счита за установен в дадена държава членка, когато седалището му е в тази държава членка и „редакционните решения за аудиовизуалните медийни услуги се вземат в тази държава членка“.

- 46 Оттук следва, че за да се определи дали дадено физическо или юридическо лице попада в обхвата на Директива 2010/13 съгласно член 2, параграф 3, буква а) от нея, следва да се провери не само дали съответното лице, което носи редакционната отговорност във връзка с доставяните аудиовизуални медийни услуги, е със седалище в държава членка, но и дали редакционните решения за тези услуги се вземат в тази държава членка.
- 47 Въпреки че това е проверка по фактически въпрос, чиято преценка е от компетентността на запитващата юрисдикция, Съдът все пак може да предостави на тази юрисдикция насоките за тълкуване на правото на Съюза, които са ѝ необходими за решаването на висящия пред нея спор.
- 48 За целите на проверката, посочена в точка 46 от настоящото решение, следва да се определи дали упоменатите в точка 40 от същото редакционни решения за аудиовизуалните медийни услуги се вземат в държавата членка, на чиято територия е седалището на съответния доставчик на медийни услуги.
- 49 В този контекст трябва да се отбележи, че мястото, където се вземат редакционните решения за аудиовизуалните медийни услуги, е релевантно и за целите на прилагането на материалните критерии по член 2, параграф 3, букви б) и в) от Директива 2010/13.
- 50 В това отношение, от една страна, от член 2, параграф 3, буква б), първо изречение от Директива 2010/13 следва, че „ако седалището на доставчик на медийни услуги е в една държава членка, но редакционните решения за аудиовизуалните медийни услуги се вземат в друга държава членка, той се смята за установен в държавата членка, където оперира значителна част от работната сила, заета в извършването на дейността по предоставяне на аудиовизуалните медийни услуги“. От друга страна, член 2, параграф 3, буква в) от Директивата гласи, че „ако седалището на доставчик на медийни услуги е в дадена държава членка, но решенията за аудиовизуалните медийни услуги се вземат в трета страна или обратно, той се смята за установен във въпросната държава членка, при условие че значителна част от работната сила, заета в извършването на дейността по предоставяне на аудиовизуални медийни услуги, оперира в тази държава членка“.
- 51 Освен това, както следва от текста на член 2, параграф 3, буква б) и съответно на член 2, параграф 3, буква в) от Директива 2010/13, мястото на седалището на доставчика на медийни услуги и мястото, където оперира работната сила, заета в извършването на дейността по предоставяне на тези услуги, са също релевантни за целите на прилагането на тези разпоредби.
- 52 Видно от анализа в точки 38—51 от настоящото решение, упражняването на редакционна отговорност по отношение на аудиовизуалните медийни услуги характеризира доставчика на тези услуги по смисъла на член 1, параграф 1, буква г) от Директива 2010/13. Наред с това мястото, където се намира седалището на доставчика на медийни услуги, и мястото, където се вземат редакционните решения за тези услуги, а също евентуално и мястото, където оперира работната сила, заета в извършването на дейността по предоставяне на тези услуги, представляват релевантни критерии за целите на проверката дали този доставчик е установен в държава членка в съответствие с член 2, параграф 3 от Директива 2010/13, така че доставяните от него услуги да попадат в обхвата на тази директива. Обратно, ирелевантен за тези цели е фактът, че излъчваните на територията на държава членка предавания на телевизионен канал може да са продуцирани в трета страна.
- 53 На второ място, следва да се прецени доводът на литовското правителство, че би трябвало да се приложи литовската правна уредба, тъй като каналът NTV Mir Lithuania е насочен единствено към литовска територия, а ВМА се е установило в различна от Република Литва държава членка с цел да избегне прилагането на тази уредба.

- 54 В това отношение е достатъчно да се отбележи, че член 4, параграфи 2—5 от Директива 2010/13 предвижда особена процедура за уреждане на случаите, в които телевизионен оператор под юрисдикцията на дадена държава членка доставя телевизионна програма, изцяло или предимно насочена към територията на друга държава членка. Въвсъщност, стига да спазва условията и процедурата, предвидени в тази разпоредба, приемащата държава членка може да приложи по отношение на такъв оператор своите правила от общ обществен интерес или други по-строги правила в областите, координирани от тази директива.
- 55 В настоящия случай обаче е безспорно, че CLRT не е следвала тази процедура при приемането на решението от 18 май 2016 г.
- 56 От изложеното по-горе следва, че нито обстоятелството, че предаванията на канала NTV Mir Lithuania може да са продуцирани в трета страна, нито пък — щом Република Литва не е спазила предвидената в Директива 2010/13 особена процедура — обстоятелството, че този канал, чийто доставчик е установен в друга държава членка, е насочен единствено към литовска територия, освобождават Република Литва от задължението да приложи тази директива.

По първия въпрос

- 57 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2010/13 трябва да се тълкува в смисъл, че под действието на тази разпоредба попада приета от държава членка мярка от обществен ред, която се изразява в задължаване на доставчиците на медийни услуги, чиито програми са насочени към територията на тази държава членка, и на другите лица, които доставят на потребителите в тази държава членка услуги за излъчване в интернет на телевизионни канали или програми, в продължение на 12 месеца да не излъчват или да не препредават определен телевизионен канал от друга държава членка на територията на първата държава членка, освен като част от платени пакети.
- 58 Съдът отговаря на този въпрос при допускането, че дружеството ВМА, което е адресатът на обсъжданите в главното производство мерки, е доставчик на медийни услуги, който е установен в различна от Република Литва държава членка, а именно Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, и попада в обхвата на Директива 2010/13 в съответствие с членове 1 и 2 от нея, което запитващата юрисдикция следва да провери съобразно указанията, съдържащи се в точки 37—52 от настоящото решение.
- 59 За сметка на това, доколкото нямат качеството „доставчик на медийна услуга“ по смисъла на член 1, параграф 1, буква г) от Директива 2010/13, другите лица, които доставят на литовските потребители услуги за излъчване в интернет на телевизионни канали или програми, не попадат под действието на член 3, параграфи 1 и 2 от Директивата.
- 60 Освен това следва да се отбележи, че установените в Литва доставчици на медийни услуги се намират под юрисдикцията на тази държава членка, както следва от член 2 от Директива 2010/13, така че спрямо тях не е приложим член 3, параграфи 1 и 2 от тази директива.
- 61 За да се отговори на първия въпрос, следва да се припомни, че съгласно член 3, параграф 1 от Директива 2010/13 държавите членки гарантират свобода на приемането и не ограничават препредаването на тяхна територия на аудиовизуални медийни услуги от други държави членки на основания, които попадат в областите, координирани от тази директива, сред които са предвидените в член 6 от Директивата мерки срещу подбуждането към ненавист. Що се отнася до телевизионното излъчване обаче, член 3, параграф 2 от Директивата дава възможност на държавите членки временно да дерогират член 3, параграф 1 при спазване на определени материални и процесуални условия.

- 62 От акта за преюдициално запитване личи, че е налице спор между ВМА, от една страна, и CLRT и литовското правителство, от друга, по въпроса за обхвата на член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2010/13. Докато ВМА поддържа, че тази разпоредба се отнася до всяко ограничаване на свободата на приемане и препредаване на телевизионни програми от страна на приемащата държава членка, ограничение, което трябва да се разбира в смисъла на понятието за ограничение по член 56 ДФЕС, то CLRT и литовското правителство смятат, че посочената разпоредба обхваща само случаите на пълно преустановяване на приемането и препредаването на телевизионни програми.
- 63 Съгласно постоянната практика на Съда при тълкуването на разпоредба от правото на Съюза следва да се вземат предвид не само нейният текст и целите ѝ, но също и нейният контекст, както и всички разпоредби на правото на Съюза. Генезисът на разпоредбата от правото на Съюза също може да разкрие обстоятелства, които са релевантни за тълкуването ѝ (вж. по-специално решение от 3 октомври 2013 г., Inuit Tapiriit Kanatami и др./Парламент и Съвет, C-583/11 P, EU:C:2013:625, т. 50).
- 64 Първо, що се отнася до текста на член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2010/13, сам по себе си той не позволява да се определи естеството на обхванатите от тази разпоредба мерки.
- 65 Второ, що се отнася до контекста на член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2010/13 и до целите на тази директива, следва да се отбележи, също както генералният адвокат в точка 59 от заключението си, че Директивата конкретизира гаранцията за свободно предоставяне на услуги по член 56 ДФЕС в областта на аудиовизуалните медийни услуги, като въвежда „пространство без вътрешни граници“ за тези услуги, видно от съображение 104 от нея, но същевременно, както личи от съображение 5, се отчита и фактът, че по естеството си посочените услуги са колкото услуги от областта на културата, толкова и икономически услуги и че имат значение за демокрацията, образованието и културата, което обосновава прилагането на специфични правила към тях.
- 66 Нещо повече, от девето и десето съображение от Директива 89/552 следва, че пречките, които законодателят на Съюза е възнамерявал да отмени, са тези, които произтичат от съществуващите различия между разпоредбите на държавите членки относно упражняването на дейността по излъчване и разпространение на телевизионните програми. В този смисъл областите, координирани от Директивата, са координирани единствено що се отнася до телевизионното предаване в тесен смисъл, както е дефинирано в член 1, буква а) от посочената директива (вж. в този смисъл решение от 22 септември 2011 г., Mesopotamia Broadcast и Roj TV, C-244/10 и C-245/10, EU:C:2011:607, т. 31 и 32).
- 67 От съображения 1 и 4 от Директива 2010/13 следва, че с нея се кодифицира Директива 89/552 във връзка с новите технологии, свързани с предаването на аудиовизуалните медийни услуги. Следователно областите, координирани от първата спомената директива, са координирани единствено що се отнася до доставката в тесен смисъл на аудиовизуални медийни услуги.
- 68 Трето, що се отнася до генезиса на член 3 от Директива 2010/13, следва да се отбележи, че в първоначалната редакция на член 2, параграф 2, първа алинея, второ изречение от Директива 89/552 е упомената възможността за държавите членки временно да „спрат“ препредаването на телевизионни програми, когато са изпълнени посочените в разпоредбата условия. Макар че при изменението на Директива 89/552 с Директива 97/36 законодателят на Съюза въвежда в нея нов член 2а, като в параграф 2, първа алинея от него по същество възпроизвежда първоначалната редакция на член 2, параграф 2, първа алинея, второ изречение от тази директива, но замества глагола „спирам“ с израза „ползвам дерогация“, все пак, както отбелязва генералният адвокат в точка 57 от заключението си, нищо в мотивите за приемането на Директива 97/36 не сочи законодателят на Съюза да е искал с това изменение да преразгледа естеството на обхванатите мерки. Напротив, в петнадесето съображение от Директива 89/552 въпреки изменението се

запазва пасажът, в който се говори за възможността за приемащата държава членка „временно да преустанови препредаването на телевизионни програми“, пасаж, какъвто понастоящем съдържа съображение 36 от Директива 2010/13.

- 69 Следва освен това да се добави, че член 4 от Европейската конвенция за трансгранична телевизия, която е изготвена едновременно с Директива 89/552 и към която препраща четвърто съображение от тази директива, съдържа разпоредба, подобна на член 3, параграф 1 от Директива 2010/13, и изисква страните по тази конвенция да „гарантират свободата на приемане“ и да „не ограничават препредаването“ на тяхна територия на услугите, които попадат в обхвата на тази конвенция и са в съответствие с разпоредбите ѝ.
- 70 Обстоятелството, че при изготвянето на текста на член 3, параграф 1 от Директива 2010/13 законодателят на Съюза се е ръководил от термините по член 4 от Европейската конвенция за трансгранична телевизия, сочи, че термините „свобода на приемане“ и „ограничение“ имат в контекста на тази директива специфичен смисъл, по-тесен от смисъла на понятието „ограничение на свободното предоставяне на услуги“ по член 56 ДФЕС.
- 71 В този контекст следва да се отбележи, че що се отнася до Директива 89/552, изменена с Директива 97/36, в която член 2а, параграфи 1 и 2 по същество съответства на член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2010/13, Съдът е постановил, че тази първа директива установява принципа на зачитане от приемащата държава членка на контролната функция на държавата членка по произход спрямо аудиовизуалните медийни услуги на доставчиците, попадащи под нейна юрисдикция (вж. в този смисъл решение от 22 септември 2011 г., Mesopotamia Broadcast и Roj TV, C-244/10 и C-245/10, EU:C:2011:607, т. 35).
- 72 В това отношение Съдът подчертава, че контролът за прилагането на приложимото към аудиовизуалните медийни услуги право на държавата членка по произход и за спазването на разпоредбите на Директива 89/552, изменена с Директива 97/36, е възложен само на държавата членка, от която се доставят услугите, и че приемащата държава членка не е оправомощена да упражнява собствен контрол поради причини, които спадат към областите, координирани от тази директива (вж. в този смисъл решение от 22 септември 2011 г., Mesopotamia Broadcast и Roj TV, C-244/10 и C-245/10, EU:C:2011:607, т. 36 и цитираната съдебна практика).
- 73 Обратно, Директива 2010/13 по принцип допуска прилагането на национална правна уредба, която като цяло има цел от общ интерес, без обаче да установява последващ контрол върху телевизионните програми в допълнение към контрола, който е длъжна да осъществява държавата членка на излъчване (вж. в този смисъл решение от 9 юли 1997 г., De Agostini и TV-Shop, C-34/95—C-36/95, EU:C:1997:344, т. 34).
- 74 От решение от 9 юли 1997 г., De Agostini и TV-Shop (C-34/95—C-36/95, EU:C:1997:344), следва, че национална мярка, която има цел от общ интерес и урежда някои аспекти на излъчването или разпространението на аудиовизуални медийни услуги, не попада под действието на член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2010/13, освен ако не установява последващ контрол върху телевизионните програми в допълнение към контрола, който е длъжна да осъществява държавата членка на излъчване.
- 75 В точка 50 от решение от 22 септември 2011 г., Mesopotamia Broadcast и Roj TV (C-244/10 и C-245/10, EU:C:2011:607), Съдът отбелязва, че в обхвата на Директива 89/552, изменена с Директива 97/36, не попада въведена от държава членка правна уредба, която не се отнася специално до излъчването и разпространението на програмите и която като цяло преследва цел, свързана с обществения ред, без обаче да създава пречки за препредаването в тесен смисъл на нейна територия на аудиовизуалните медийни услуги от други държави членки.

- 76 Точка 50 от решение от 22 септември 2011 г., Mesopotamia Broadcast и Roj TV (C-244/10 и C-245/10, EU:C:2011:607), обаче не следва да се тълкува в смисъл, че съответната национална мярка би представлявала ограничение по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2010/13, щом правната уредба, на основание на която е приета, урежда някои аспекти на излъчването или разпространението на аудиовизуалните медийни услуги като например условията, при които се излъчват или разпространяват тези услуги.
- 77 Национална мярка, която като цяло има цел от обществен ред и урежда условията за разпространение на телевизионен канал сред потребителите в приемащата държава членка, не представлява такова ограничение, щом тези условия не са пречка за препредаването в тесен смисъл на съответния канал. Всъщност подобна мярка не установява последващ контрол върху програмата на този канал в допълнение към контрола, който е длъжна да осъществява държавата членка на излъчване.
- 78 Що се отнася до мярката, обсъждана в главното производство, първо, от становищата на CLRT и литовското правителство следва, че с приемането на член 33, параграф 11 и параграф 12, точка 1 от Закона за информиранието на обществеността, на основание на който е издадено решението от 18 май 2016 г., националният законодател е искал да противодейства на активното разпространяване на информация, дискредитираща литовската държава и заплашваща нейната държавност, така че предвид особено голямото влияние на телевизията за формирането на общественото мнение да се защити сигурността на литовското информационно пространство и да се гарантира и съхрани общественият интерес от коректно информиранието. Информацията, до която се отнася тази разпоредба, е информацията, която попада под забраната по член 19 от този закон, каквато е информацията, която призовава към насилствена промяна на литовския конституционен ред, подбужда към посегателства срещу суверенитета, териториалната цялост и политическата независимост на Република Литва, съставлява военна пропаганда, подбужда към война, ненавист, подигравка или презрение или към дискриминация, насилие или физическа разправа срещу група лица или отделно лице от тази група, в частност заради националността.
- 79 В становището си пред Съда CLRT пояснява, че решението от 18 май 2016 г. е прието по съображението, че едно от предаванията, излъчвани по канала NTV Mir Lithuania, е съдържало невярна информация — подбуждаща към основана на националността враждебност и ненавист към балтийските страни — за колаборацията на литовците и латвийците по време на Холокоста и за уж националистката и неонацистката вътрешна политика на балтийските страни, която представлявала заплаха за живеещото на територията на тези страни руско национално малцинство. Според CLRT предаването е било специално насочено към рускоговорящото малцинство в Литва и чрез различни пропагандни техники е целяло да окаже негативно и провокативно влияние върху мнението на тази обществена група за вътрешната и външната политика на Република Литва, Република Естония и Република Латвия, да задълбочи разделението и поляризацията на обществото и да сложи ударението върху създаването от западните страни напрежение в района на Източна Европа и ролята на жертва на Руската федерация.
- 80 От преписката, с която разполага Съдът, не личи тези констатации да са оспорени, което обаче запитващата юрисдикция следва да провери. При това положение мярка като обсъжданата в главното производство трябва да се смята за мярка, която като цяло има цел от обществен ред.
- 81 Второ, в писмените си становища CLRT и литовското правителство поясняват, че решението от 18 май 2016 г., което задължава доставчиците на медийни услуги, чиито програми са насочени към литовска територия, и другите лица, които доставят на литовските потребители услуги за излъчване в интернет на телевизионни канали или програми, в продължение на 12 месеца да не излъчват или да не препредават канала NTV Mir Lithuania на тази територия, освен като част от платени пакети, урежда единствено условията за разпространение на този канал сред литовските потребители. В същото време в главното производство е безспорно, че решението от 18 май

2016 г. не преустановява, нито забранява препредаването на този канал на литовска територия, тъй като въпреки решението каналът все още може законно да се излъчва на тази територия, а литовските потребители все още могат да го гледат, стига да се абонират за платен пакет.

- 82 Следователно мярка като обсъжданата в главното производство не е пречка за препредаването в тесен смисъл на телевизионните програми на визирания с мярката телевизионен канал от друга държава членка на територията на приемащата държава членка.
- 83 Ето защо подобна мярка не попада под действието на член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2010/13.
- 84 По всички изложени съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2010/13 трябва да се тълкува в смисъл, че под действието на тази разпоредба не попада приета от държава членка мярка от обществен ред, която се изразява в задължаване на доставчиците на медийни услуги, чиито програми са насочени към територията на тази държава членка, и на другите лица, които доставят на потребителите в тази държава членка услуги за излъчване в интернет на телевизионни канали или програми, в продължение на 12 месеца да не излъчват или да не препредават определен телевизионен канал от друга държава членка на територията на първата държава членка, освен като част от платени пакети, без обаче да създава пречки за препредаването в тесен смисъл на телевизионните програми на този канал на територията на въпросната първа държава членка.

По втория въпрос

- 85 Предвид отговора на първия въпрос не е необходимо да се отговаря на втория.

По съдебните разноски

- 86 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 2010/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 10 март 2010 година за координирането на някои разпоредби, установени в закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, относящи се до предоставянето на аудиовизуални медийни услуги (Директива за аудиовизуалните медийни услуги), трябва да се тълкува в смисъл, че под действието на тази разпоредба не попада приета от държава членка мярка от обществен ред, която се изразява в задължаване на доставчиците на медийни услуги, чиито програми са насочени към територията на тази държава членка, и на другите лица, които доставят на потребителите в тази държава членка услуги за излъчване в интернет на телевизионни канали или програми, в продължение на 12 месеца да не излъчват или да не препредават определен телевизионен канал от друга държава членка на територията на първата държава членка, освен като част от платени пакети, без обаче да създава пречки за препредаването в тесен смисъл на телевизионните програми на този канал на територията на въпросната първа държава членка.

Подписи